МЕРІ ДО ДЖЕКІВ.

Дорогі Джеки:

"Повідомляю вас, що я вже віддалась за того самого Англіка СТіфа, що був куком у' нас на ресторанті. Він трохи поганий і малий, але дуже закоханий в мені і вбираэ мене як "лэйду". Але я тепер вже доптєр, бо вже по вединьгу, тепер можу кохати ся з ким лише захочу, а якби Стіф лише писнув мені щó, так сейчас иду до корту. Пишіть, хлопці, до мене, бо мені без вас вже стало скучно. Тепер мій пікчер вже ліпше виглядаэ. Я пишусь вже не Мері Мекмамалига, а по чоловіці

Місіс Мек Порич.

Мудрий полісман.

Злодій: Пане капраль! дозвольте мені підти взяти мій капелюх.

Полісман: Ні! Який ти мудрий! Коли ти підеш по свій капелюх, то ти невернеш ся. Ти почекай тут, а я піду принесу.

Межи курми.

Більший Когут: Се безпотрібно! Ти незможеш переконати моэі курки.

Меньший когут: О що ж розходит ся, вуйку!

Більший когут: Моя жінка стала суфражисткою і —

Меньший когут: і що, вуйку!

Більший когут: Вона пробуэ нести мені лише по ців-яйка!..

ПОДЯКА ЗА АРЕШТ.

В хаті було чути вереск та сварку. Полісман думаючи, що се чоловік бэ жінку, вгійшов до хати і каже до чоловіка: Я вас арештую. Чоловік дуже врадував ся, вхяв полісменови в обійми і каже: Сердечно вам дякую, се не з арешт, а спасена для мене . . . бо визволитисте мене зрук жінки.

ПОСЛІДНІ ТЕЛЭГРАМИ.

Едмонтон. Редактор "Новин" з ласки божоі екс-соціял, задумуэ покидати свого меценаса. Не могучи переболіти того, що Кремар чук обходить ся з ним крайно як з своім льокайом, глядить тепер за місцевостию, деб його нікто не знав, для заложення приватного бюра дидектнвів. (Віц нас йому співчуття і ґратуляціі а місце на Марсі.)

Виннипег: Славний "побідитель" соціялістів Еміліян Равлюк серед віватів і пращальних промов украінськоі хруніяди в Виннипегу, з слізми в очех опустив се місто і своіх побратимів. В цілім Виннипегу ферлеівці носять на рукавах жалобу по так великій страті.

НА МОСТІ.

На мості стрінулись дві брички і не можуть обминутись. Один фірман кричить: На бік, бо ксьондз іде.

Другий фірман показуючи в своім повозі також грубого попа, відповідаэ: — А то що, свиня!

В СКЛЕПІ.

Гість хоче оглянути всі річи і каже: Пані, чи можете показати мені все, що маэте!

Молода купчиха (яка маэ деяку матерію в хаті), відповідаэ: Ні, пане, тут в склепі не можу. . .

ЩОСЬ СТРАШНОГО.

Один біскуп не позвалив нікому купати ся в його лазни. Одного разу повернув з довшоі подорожі і зауважив, що хтось переступив його заказ і купав ся в його лазни. Позаяк найшов там одну забуту річ, то пізнав, що купалась там женщина. Закликав покоівку і зачав з таким гнівом випитуватись, що та призналась до всього.

— Я думаю, що то не гріх, — каже перестрашена дівчина.

— О, се великий гріх, моя Гандаю, — каже біскуп, бо зробилась поза моіми очима те, чого не хотілась учинити при мині. . .

НА ЗАБАВІ.

Він: Алеж Маню, яка ти бліда. . .

Вона: То скажи мені щось таке, абим ся зачервоніла.

У ВЕТЕРИНАРА.

Гість: Пане, чи ви коруэте скотину!

Ветер: Так, а що вам бракуэ!

НА ФАРМІ.

Мати до молоденькоі доньки: Ені, злізь з дерева. . . ось їде містер Джек. . . цілі майтки тобі видно. . .

Ені: Ов-в-а! То нічо, я їх зараз здойму!

ОТ НЕВО!

Одна фірма в Виннипегу збираэ передплатників на "Старину". За два доляри даэ на рік газету, ресіт, годинник і лот. І ще нікто не хоче.

J. Whitworth 1743 Broadway E. Phone: Fair. 1468L. Vancouver: Phone. High. 149. Victoria: Phone 5219-R-2. D. Stewart 1022 Bank St. Victoria, B. C.

WHITWORTH & STEWART

Фабриканти

Паматників, пивниць, угловых каменів, і т. д. обчисляэмо ... тутешний і заграничний будівляні роботи ... ґраніт і мармур.

Доставляэмо до всіх частий Канади

Наші офіси і робітні:

Cor. Harris & Raymour Sts. .... Vancouver, B. C.
Cor. Richmond Ave. & Lonsdale Rd. .... Victoria, B. C.

Наші представителі до вашоі услуги кождого часу.

ШІФКАРТИ ДО КРАЮ!

Краяни! Як ідете до краю сеі осени, не забудьте зайти до нас по шіфкарту. У нас можна купити шіфкарту до краю на всі лінії і також можна іхати через Канаду або Ню-Йорк.

Ми продаэмо шіфкарти з **Ванкуверу до Кракова, Львова, Черновець, Тарнополя.**

Як гроші маэте і хочете тут змінятн, то ми вам зміняэмо і беремо лиш два цента від доляра змінного, се э знижена ціна для тих людий, що у нас беруть шіфкарти. Як не хочете з собов нести гроші, то ми вам пішлемо так, що сами відберете, як прийдете до Краю.

Наша спілка вже провадить інтерес через 26 років і тепер зістала інкорпорована так, що э одна з найбезпечнійших офісів в Канаді.

Офіс отворений що дня від 9 до 6, а в суботу від 9 рано до 7 вечером.

D. E. BROWN, HOPE & MACAULAY, LTD.

General S. S. and R. R. Agents

585-7-9 Granville Street (Corner Dunsmuir and Granville Streets) Phone Sey. 1887 VANCOUVER, B. C.

The Ruthenian British Columbia Information Bureau

РУСЬКЕ ІНФОРМАЦІЙНЕ БЮРО

про

Британську Колюмбію.

Коли хочете переіхати фармерувати до теплоі Британськоі Колюмбіі, де так як і в старім краю ростут овочі, де майже нема зими і де на 5-ох акрах лекше жити ніж у Саскачевані на 160, — то запитайтесь у нас про потрібні інформаціі.

Коли хочете роботи, то знайте, що в Британській Колюмбіі робота кінчать ся аж перед Різдвом, а починають ся уже в лютім. А по майнах і в лісах роботи не спиняють ся і в зимі. Робота тут поплатніша і поводять ся з робітниками чемніше.

Також ми продаэмо шіфкарти, льоти, фарми, і даэмо адвокатську поміч, як в тутешніх, так і старокраэвих справах.

Поради даром. Пишимо і говоримо по руськи.

Пишіть і заходьте до:

The Ruthenian B. C. Information Bureau.

458 Hastings Str. E. Vancouver, B. C.

КАДИЛО

The Canadian-Ruthenian Humoristic Gazette

Рік І. Ч. 8. 1-го Грудня 1913. VANCOUVER, B. C., DECEMBER 1, 1913. NO. 8. VOL. I.

ЦАРСЬКА КУПІЛЬ.

"Монольог царя".

Ми нарід забили в кайдани потрійні,
Зломили му шию ярмом,
Обдерли як мишу, й по сьвіту пустили
З торбами сліпим жебраком.

Ми з шлятою в купі на шкірі народа
Собі збудувалисьмо рай,
Жиэ у роскошах вся наша порода
Безжурна, весела, як май.

А щоб наш народ не пізнав, хто го лупить
Ми кажем: — "Причина біди
Твоэі, наш люде, оті недовірки,
Пархаті, пейсаті Жиди".

І темний мужик, замість того, щоб з мене
І з шляхти крови уточити,
З жидівськоі крови готуэ нам купіль,
Щоб все ми могли го лупити.

о. Проколупій.

ДЛЯТОГО.

— А чи знаэш Івасю, длячого я бю тебе!

— Знаю! Длятого, що ви тату сильнійші від мене.

ЗНАВЦІ МЕДЕЦИНИ.

— Пане доктор, ходіть скорше до мого хлопця.

— А що йому бракуэ.

— Випив флашку атраменту.

— А чи ви робили йому що.

— Дали йому зісти вже два аркуші бібули, і таки нічого не помагаэ. . .

НЕ ЗНОСИТЬ.

Лікар: Треба вам істи легко стравні річи: яйця на мягко. . .

Панна: Пане доктор, я яэць не зношу!

Лікар: Несть ви не потребуэте, від сего э кури, ви лише споживайте.

В ШКОЛІ.

Сестричка: Скажи мені Михасю, нащо тобі дав панбіг уха!

Михась: Щоби мені патів капелюх не залазив на очи.

ЩО ТО Э?

— Що то э супружество!

— Супружество, се э заговір двох осіб на житэ третого.

ПРОТИВНО.

— А чи чувись, що перед тижнем покусав пес отця Тихоліза!

— Алеж! Ну і що! Помер священник!

— Але де там! Йому нічого не бракуэ, а бідний пес сказив ся і здох.

ГРАМОФОН.

— Може купите грамофон, цілком добрий і недорогий.

— Дякую сердечно. Маю дома жінку і то цілком мені вистарчаэ. . .

Хто хоче чути ся щасливим на день, хай заріже собі курку; хто на тиждень, хай заколить свиню; хто на цілий рік, хай ся оженить, а хто на ціле житэ, хай стане попом.

Любов зачинаэсь від зітханя, а кінчить ся на стогненю.

о. Проколупій.

ПОСЛІДНЕ ХОЖДЕНІЭ ПАНА БОГА ПО ЗЕМЛІ,
або
БОГ В РЕВОЛЮЦІЇ.

Бога нема в дома, а
Сьвяті роблять, що хочуть.
Нар. приказка.

Продовженэ.

НА ХМАРІ.

На величезній білій хмарі, яка поволі плила в небесних безвістях, лежав обкладений подушками Господь Бог Саваоф і куняв. Архангели зеленими лопухами, відгоняли від його сьвятого лиця мухи. Тихо і хороше. Над головами синіэ бездня небесна, сонечко золотим колісцятком мерехтить, поблискуэ, обливаючи старенького Бога з його білими крилатими прислужниками ясним, теплим сьвітлом.

Кругом ані телень. Якраз проти хмари обгорнута тяжкою сірою мракою безшумно повертаэть ся величезна куля планети Юпітер.

Бог вже зовсім облишив тепер піклуватись землею. Все віддав на руки сьвятим та угодникам своїм, а сам старощами своїми перебрав ся на сю хмару, ради відпочинку.

Один з архангелів, обганяючи від сьвятого божого лиця мух, теж позав було з притоми кувати і зачепив лопухом за сьвятого божого носа. Бог прокинувсь і позіхнув, а потім таки добряче пчихнув, що аж загреміло по хмарах.

— На здоровлячко! Бувайте здорові! — в один голос крикнули архангели.

— Дякую! — відповів Бог, ще раз потягнув ся і заговорив до сивого, як і він сам, ангела, крила котрого були обідрані як у старої гуски:

— А памятаэш, Серафиме, як мене Сатана носив, щоб утопити, коли ми з ним землю творили? —

— А якше, памятаю, Гошподи . . . і ше ви тоді і жемлю поблагошловили, поки він ваш на уші штари кінця швіту носив, моря шукаючи.

— А що, хитро перехитрив Сатану? — задоволений собою, питав ся Бог. Він, як і усі старі герої, дуже любив погомоніти про свої великі вчинки. Особливо Бог хвастав ся, що землю сотворив.

— Та якше не хитро Гошподи! Шатана ваш хочшть, щоб утопити, а ви нишком жемлю швятите. І як він не почув, як молитви читали? — перепитував хитрий Серафим.

— Хе, хе, хе, — розвеселив ся Господь.

— Слава тобі, Господя! слава тобі! — солодко засьпівали в один голос архангели тріпаючи крилами.

Бог уже зовсім розвеселив ся.

— А памятаэш, Серафиме, як ми зьвірів диких, усяких птиць літаючих, усяких гадин повзаючих та риб водяних з глини ліпили? —

— Памятаю, Гошподи! І ше тоді у ваш глини на Эвку не виштарчило. —

— Слава тобі, Господи! слава тобі! — солодко возопіли архангели, тріпаючи крилами.

— А як ти думаэш, Серафиме, чи не заходитись нам от тепер, та сотворим ще житэ отут і на Юпітері, га? — розглядаючи через люнету величезну, вкриту мраковиною кулю Юпітера, питав ся Бог.

— Куди нам Гошподя, ж нашими штарощами жірі виліплювати! — зашемотів дідусь Серафим: — Штарі ми вже штали, недочуваэмо, недобачаэмо. Дошить вже ж наш і тої Жемлі, котру ніяк до ладу, ні до порядку не можемо довешти.

— Та я не думаю заходитись. Я лише тебе питаю чи в силі ми ще що нового сотворити? —

— Слава тобі, Господи! Слава і сила твоя! — возопіли на шостий глас архангели наоколо подушок, тріпаючи крилами.

Коли се, розпихаючи архангелів, біжить старий угодник божий Микола.

— Чого ти, хаме, дороги не даэш! не бачиш хто йде? — штовхнувши під бік кулаком одного архангела, підбіг сьвятий Микола до Господа Бога і впав на коліна. Він був тільки в одній реверенді і стулі, ризи десь видно погубив хапаючись по дорозі.

— Господи Боже! Вічна правдо і розуме не зміряний! Пане сильних і царствующих! Гніве праведний і радосте чинящих волю твою! —

— Ну, чого тобі? — спитав Бог сьвятого Миколу.

— Господи Боже! Споконвіку гріхами смерділа земля грішна і спокою не давала престолови твоэму, і потопив ти зі потопом праведним. . .

— Згадую, згадую про се! — насупивши сиві брови, сказав Пан Біг.

— Господи Боже! Ти віддав нам сьвятим угодникам твоїм доглядати за землею та людьми твоїми, щоб чинили люди волю твою, правді та добру поклонялись, з гріхом первородним боролись і терпіли за його муки земні. —

Бог ще дуще насупив ся, бо згадав, як Адам з Евою бувши ще молодими, покрали в него яблока в раю.

— Памятаэш Серафиме, як ти вигнав з раю Адама з Евою? — споглянувши на Серафима, спитав Бог.

— Ох! памятаю Гошподи. . — тяжко зітхаючи відповів засмучений Серафим.

— Ти вічна правда і суд праведний! — завопіли архангели.

— Господи Боже! не покаяв ся люд грішний Содоми і Гомори, не покаяв ся башти вавилонської, полону египетського, ига татарського і підвів ся знову проти правди твоэї сьвятої. Восхотів рай на земли запровадити. І речуть безумці устами своїми: "Несть Бога"! і вірних тобі гонению продали, і мало вже вірних твоїх на землі руській християнській лишило ся. З Жидами [illegible] твого від тебе ісходящого розпинателями і з сатанскими дітьми соціялістами звязали ся, і згонять правду твою з лиця землі, вірних твоїх з сьвіту зводять. Увесь рай мучениками переповнений. Архистратиг Мін-Семенополковський, [illegible] комученик князь Сергій Ціломудрений, управителі і возводи і тьма воіньства меньшого поліцейськими та жандарями нарицаімиго, і соглядатоі від іхніх мечів всей рай переповнений! — Тут сьвятий Микола зірвав ся на ноги і став висмикувати собі волосэ, що росло двома білими кущиками коло вух. І возопів сьвятий Микола в гніві гласом велізи в болю тяжкого: — Господи! ратуй вірних твоїх, ратуй землю своэ, найкрасше сотворінэ своэ! —

Бог тільки слуха та гнівно очима поводить. Видко як груди його сьвяті гнівом наповняють ся, бо схилив він уха свої до скарги Миколи сьвятого угодника своэго. Микола знов гримнув на коліна:

— Побий Господи, громами своїми черпь люту по містах перебуваючу, що коло діявольских витадок машин ходять, пролэтаріями себе невірними прозивають. Побий іх Господи, бо незадавго повалять вони престіл твій, і возведуть трон Сатані батькови своэму! —

— Так сеж знову робота тої мармизи рогатої? — гримнув Бог.

— Так, Господи!.

— Так ось я їх, тих переліттів. Ич бісовоі віри діти! . . Ану хлопці, поможіть мені встати! — сказав в гніві Пан Бог і, став підводитись з подушок. Архангели стоять сумні, крила поопускали і сльози ім на очи навернулись; лише двоэ взяли Бога під руки, одіж на нему випростовуючи. Микола скочив до стріп божих, щоб хутше подати. Ухопив ся за них, посіртав, посіртав, як мале пуцення лежачу вівцю, тай лишив, увесь зачервонілий не зрушивши з місця.

— Ну, і важкі бісовоі віри стріли! Як то наш старий Бог іх піднесе? — позірнув недовірчиво на Бога Микола. А Бог глянув на архангелів і побачив іхні сльози:

— Чогож ви нюні розпустили? — гримнув в гніві на них Саваоф.

Архангелів мов косою скосило, повалились до ніг божих і почалось таке ревеци, що за ним не чути було голосу божого. Сільки видно як він махав руками, стоючи між ними, як дуб високий, а вони як гуси біленькі кругом него лежали. А угодник сьвятий Микола, стоїть побіч, борідку собі посмикуэ, злими очима на архангелів позираэ.

— Та замовчіть, щоб ви крізь землю провалились! — кричить Бог.

Ангели замовкли, вдарили поклони, та так й лишились лежачи, притулені лобами до хмари. Один старий Серафим клячучи на колінах, простят руки до Бога, і возмолив ся заливаючись слізми. Сльози текли по зморщках поуз носа і затікали до беззубого рота.

— Господи! Ти любов незмірна! Ти сонце усім житэ посилаюче! Ти батько живого, ти ворог смерти! Ти творець сьвіту з нічого. Ти тьму від сьвіта відділивший! Ти сотворив землю і сьвіт веселий і населив його людьми, щоб впивались розкошами сьвіту твого і раділи радости твоэю!

— А коли вони такі гріхи роблять, що стерпіти не може дух мій! — буркнув Саваоф. А Серафим обхопив ноги сьвяті божі:

— Господи! Ти помилував грішний град Ненавію, бо там були малі діти. Тож було мале місто, а земля руська християнська кишить людом твоїм.

— Господи помилуй! Господи одверни гнів! — возопіли архангели, заливаючись слезами, і простягли крила своі як голуби наоколо ніг божих.

— Та чого ви так його Саваофське величество опали? — підскочив до архангелів в

великім гніві сьвятий Микола, боючись, щоб вони не вблагали Бога: Чи вам гріхи людські миліщі правди божої? А ще архангелами звитесь! Я би з вами так не панькав ся.

— Ти й так нас з раю вигнав, що тепер довелось нам по хмарах мов тим горобцям перебувати, — позираючи з ненавистию на сьвятого Миколу, відповів один молодий архангел.

— Господи! Не слухай іх! Чини праведний суд свій! Вони се розрюмзались, бож іхнія обовязок за людьми вступатись, — сказав сьвятий Микола.

Бог вступив до стріп. Архангели вчепились за його расу, ноги, руки: Господи! Господи помилуй! — розлягав ся іхній крик по небу. Господи помилуй, коли не людий, так хоч нас, бо за кождою одною людиною, маэ згинути один ангел.

Бог не міг вже ворохнути ногою, так оточила його небесна сила. . . Пролэтаріїв, що хочеш ти перебити на земли руській християнській э стільки, як піску морського, як зьвізд небесних. Подумай Господи, стільки то нас згине, коли ти іх в стан грішників переведеш, на вила діявольські настромиш.

Бог стояв позираючи то на архангелів, то на сьвятого Миколу:

— Та невжеж іх так богато, що, Миколо? —

Та чогож ви собачі діти голову нашому панови морочите? Геть від його сьвятих ніг! Правда рахунку не знаэ, гради Господи, — відповів сьвятий Микола.

Але Бог не міг посунутись, так його архангели оточили, крилами білими вкрили, а за сьпівом іхнім жалібним не чути було гласу божого, крику Миколового.

— Та щож се таке? Та як ви сьміэте з його Саваофським величеством так поводитись! Геть, розступіть ся! . . А Иродові діти! . . І в лютім гніві сьвятий Микола почав товчи архангелів ногами й руками, а ті тільки й вопіють.

А бісовоі віри! . . а бісовоі віри діти! так оттак!

Лице сьвятого Миколи зачервонілось, білі кущики волося коло вух настопурчились як роги, тільки видно як довгими рукавами вимахуэ насідаючи на небесну силу.

— Щож ти тут харцизяко робиш? — вхопив за обшивку розходившого ся Миколу архистратиг Михайло, котрий тоді саме ловив з десятком ангелів кривого чорта, який тягнув до пекла праведну душу повішеного в Москві робітника.

— А твоэ яке собаче діло? — гримнув на архистратига Сьвятий Микола, тай замовк, тай враз прохолов, побачивши коло поса архистратигову шаблюку.

Архангели кинулись до архистратига Михайла:

— Михайле! Михайле! Він підбиваэ Пана Бога, щоб вони побили громами своїми нарід руський християнський робітників мучеників праведних.

— Що? . . стара собако! — підскочив Михайло до Миколи: Скільки тобі цар сьвічок настановив? Скільки міліонів карбованців обіцяв, щоб ти поміг йому нарід руський християнський під ярмо урядницьке запхати?! Кажи! і Михайло замахнув ся на сьвятого угодника мечем. Меч блиснув як блискавка по небі, і громи загуркотіли по хмарах. Микола обхопив руками облича і присів зі страху. (Далі буде.)

ТАКОЖ ЩИРА ПОРАДА.

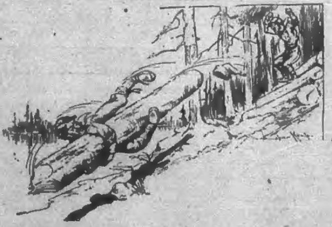

Джек до Майка, (який паде разом з льогом в озеро): Майку! лиши той німак, а то бігме він тобі кости поломить!

КАНАДИЙСЬКА ПРАВДИВА БАЙКА.

Раз у Канаді між людом робочим,
Жило двох котів, що праці боялись.
О нужді бідноті вони вба сьпівали,
А поза очи лиш в кулак сьміялись.

Чорний з них Роман адвокатом звав ся,
Що десь там у краю грунт парцелював,
Білий Мирославом вже тут охрестив ся,
Й обом йшла робота, як бог приказав.

Та одно зле було, що обом сим котам
Призначив люд бідний клітки не у смак:
Чорному дав білу, в Білому чорну,
Щоби ліпше видно іхній кождий крок.

Зробивши се нарід, відразу повірив,
Що тепер сі коти його іспасуть,
Бо кождий з них мявкав, що за люд робочий,
Вони у потребі й житэ віддадуть.

Але незадовго коти стали гризтись,
Не ізза народу, а своіх кліток,
Ім же забажалось так приспособитись,
Щоб ніхто не бачив іх ані на крок.

Ну, і коти гризлись, а нарід дивив ся,
Як вни пробували змінити клітки,
А щоби ще ліпше житэ ся зробити,
Стали розбивати люд в малі гуртки.

Й діпняли вба коти того, що бажали,
І нині спокійно вже собі живуть,
Оба консерватам за марні доляри
Нещасний наш нарід тепер продають.

Джин.

З МОНТРЕАЛУ.

(Для "членів" чит. М. Драгоманова.)

Пишуть люде з Виннipegу
Що там э в них "Джеки";
Й в Монтреалі сего роду
Э гурми великі.
Та не диво вже тим "Джекам",
Що лиш в кулі грають,
Наші ж "Джеки" поступовці
Ба . . . й читальню мають.
"Драгоманцями" зовуть ся,
Й проводирів мають,
"Патріотизм, радикалізм",
"Вкраїну спасають".
"Й бібліотеку", а орган їх
"Український Голос",
Помимо, що він консерва
Й радикал на волос.

* * *

Всілякоі барви назви,
І "Юзеф Сузаньскі",
Хоч з роду він Панько Цибух,
"Подскакэвіч паньскі".
Чи то віче, чи то збори,
Цибух все в переді,
Облизуэсь як той песик
Й бурчить: "Гей, колэгі!" . . .

* * *

Вони сьвято М. Павлика
Гаррдно сьвяткували,
"Ще не вмерла" й "Маріяша"
Членкині сьпівали.
А про житэ і діяльність
Дудя запросили;
За дурниці, що наплів ім,
Ще й браво му били.

* * *

А на мітінг як зійдуть ся,
Ось так ся витають:
— „На . . . я твоі, а я твоі!" . .
Сим й відповідають.
З диких поступ і кільтуру
На взір собі взяли,
Бо й поліцію до галі
Часом спроваджали.

* * *

Й "соціялізм" вони люблять,
Коб не соціялісти,
А програма іх так звучить:
"Долар" й "біснесісти".
Схаменіть ся долярманці
Раджу вам, встидайтесь,
Ви ж не діти, лиш читайте,
Й ще кличу: Поправтесь!

Діякон.

Позаяк правда э звичайно нага, тому то вона й всюди кризэ.

Эслись э дурний, або не хочеш ся вчити, то стань попом або готельником.

KADYLO

The Canadian-Ruthenian Humoristic Gazette, issued every 1st and 15th of each month.

"KADYLO" is the best medium to reach 200,000 Ruthenians in Canada and 500,000 in the United States.

Subscription in Canada and the United States, $2.00 per year.

Advertising rates on application.

Address: KADYLO, P. O. Box 482, Vancouver, B. C.

Registered Trade Mark — Foreign Language Newspaper Association, Ltd.

Published by the Kadylo Publishing Association.
458 Hastings Street East. Phone: Highland 103.

КАДИЛО

гумористично-сатиристичний двотижневник. Виходить кождого 1-го і 15-го. Коштуэ на рік 2 дол. Поодиноке число 10 центів.

Редактор Павло Крат.

Адреса: "КАДИЛО"

Box 482 VANCOUVER, B. C.

За оголошеня редакція не відповідаэ.

ДОРОГІ ПАРАФІЯНЕ!

Наближаэть ся Різдво і наша редакція готуаэть ся причинити Вам найбільше радости і веселости на еі. щироруські сьвята. Ми замовили нашим малярам спеціальні образки дотичні всіляких різдвяних релігійних кавалків. Коли се різдвяне число дістанеть ся до Ваших рук, то сьміху буде повно у Вашій хаті.

Замовляйте згори "Різдвяне Кадило" і розповсюжуйте замість коляд по руських хатах. 100 штук "Різдвяного Кадила" коштуэ лише 2 доляри, хто платить згори. В кредит не посилаэмо, бо такий вже попівський звичай.

Ваш. о. Прокопупій.

ДО ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

Дорогі Читачі!

До шестого числа "Кадило" виходило лише раз на місяць і то з тяжким трудом. Тепер на Ваше домагана, ми почали видавати його два рази на місяць, значить ми сповняли Ваше бажанэ, а Ви сповніть тепер наше бажанэ а свій обовязок. Перше "Кадило" коштувало 1. доляр на рік, тепер коштуэ 2 дол. Тому ми просимо всіх тих наших передплатників, котрі заплатили лише 1. доляра, щоби доповнили свою передплату, засилаючи ще 1. доляр. Тим Ви сповните свій обовязок взглядом "Кадила" і поможете йому скорше розвинутись в тижневник.

Дальше, ми просимо наших передплатників і прихильників, розповсюдновати "Кадило" де лише трафить ся нагода. Чи не бачите, що з кождим днем кораблі привозять нових чорних круків-попів до Канади та Злучених Держав? Думаэте, що вони приволікають ся сюди робити в майнах або на екстрагенках? Ні, вони ідуть затуманювати вас своіми забобонами, щоби жити, а не робити.

Коли ви э приятелі свого поневоленого народу, коли бажаэте, щоб наш нарід очистив ся від тих чорних струпів, що вкрили його тіло, — то ширіть "Кадило", — а побачите, що де розійде ся дим нашого "Кадила", там незабаром і сліду не стане по тих пявках "слугах божих".

Пишіть сейчас, по кілько чисел посилати вам на розпродаж. Присилайте нам адреси Руснцгів в Америці і Канаді. Потребуэмо агентів до роспродажі "Кадила" і збираня передплати. Не ждіть довго, а пишіть сейчас.

Ваша Редакція "Кадила".

ВІДОЗВА В СПРАВІ НАДРУКОВАНЯ ХОЖДЕНІЯ.

До всіх ворогів царославія.

З числом 6 "Кадила" ми почали друкувати один з найбільших до сего часу творів о. Прокопупія "Бог у революції". Сей твір з виміряний спеціяльно проти царославія. Коли-б його надрукувати книжкою звичайного розміру, то се була-б книжка на 200 сторінок, а коли-б її розповсюдити межи наших братів заморочених царославізм, то від тої холэри не лишилось би і сліду. Редакція "Кадила" за бідна сама взятись до друкованя сего твору книжкою, тому вона звертаэть ся до всіх ворогів царославія з покликом помочи ій фінансово в сій справі. Треба около 400 дол. готівки. Хто хотівби помочи, зволить звернутись до редакції листовно. Паміч може бути як пожичка, або як спілка.

З поважанэм,
Редакція "Кадила".

ТО ОДЕН ДІДЬКО.

Баба, що вийшла на відпуст купувати образи, почала бушити та перекидати з одного на другий, то знов навертати, шукаючи сьвятого угодника якогось. Продавець дивив ся, дивив ся, нарешті взлостив ся і каже: Що ти бабо перебираэш! Бери за порядком, то всьо один дідько!

П. Ковал. . .

"РАЗУМІТЕ ЭГОЖЕ".

До найсьвященнійшого, преблагословенного о. Прокопупія і нового релігійного органу "Кадила", і до всіх вас, кривовірні парафіяне, вопію отсю пісню:
(На ноту: О всепітая мати.)

Сьвятий отче Прокопупій,
Ви ж бо найсьвятійші,
Не правте "мшу" без дяка,
Ви ж бо не найгірші.

Бо я до вас отче сьміло,
Й жваво відзиваюсь,
А в посаду діякона
Я уже стараюсь.

Лише, сьвятий отче, знайте
Й не відволікайте,
Бо далека нам сторона,
Тож добре горлайте.

Ви в Британській Колюмбії,
А я в Монтреалі,
Доси нам йде сяко-тако,
Що ж буде на далі?

А покуту для грішників,
Тих в чорних кабатах,
Мусим якось наложити,
Хоч би й у всіх хатах.

Бо сі чорні духи досить
На нас накладали
Тяжкі муки, а декого
Силов в пекло пхали.

Тепер отче наша вина,
Сли ім се забудем;
Тільки пеклом й чистилищем
Карати іх будем!

І се отче Прокопупій
Ще раз повтаряю,
Ви ж на однім, я на другім
Кінци сего краю.

Буду вірним дяком вашим,
І ось, що думаю:
Що ми, й наші парафяне
Разом будем в раю.

Діякон.

НАГАДАЙ КОЗІ СМЕРТЬ. . .

Таке і з нашими газетярами в Канаді. Написав пан Карманьский "Мавпяче зеркало" в "Канаді", так і мавпують наші газетярі з тим "зеркалом". Коби був зробив Карманський хотяй "капирайт", то не булоб тепер такоі конкуренції, а так вслід за ним "Український Голос" пише "Осляче зеркало", "Канадийський Фармер" пише "Мавпу в зеркалі", "Канадийський Русин" пише "Свиня в люстрі", а "Новини" задумують писати "Зеркало двох ослів". Добре то кажуть, що на вчених людях всі взорують ся. . .

НА ВСЕ Э СПОСІБ.

Піп: А чого то плачете, Василю?

Василь: О, прошу отця духовного, загубивим цілу пейду. Лишилось в кишени лише 2 доляри. Щож я тепер зроблю!

Піп: Нема нічого лекшого, як дати тих 2 доляри на службу божу, я за них помолюсь, а тоді певно вернуть ся вам згублені гроші.

Поодиноке число "Кадила" коштуэ 10 цт.

ХРИСТОС ПЕРЕД АМЕРИКАНСЬКИМ СУДІЭЮ.

Судця: Як звеш ся?
Христос: Ісусом Назарэм.
Судця: Що чую я! подібно як наш бог. . .
Гей, не жартуй! бо коротко у мене:
Гумових патиків тузін ізвелю -
Усипати тобі по плечах,
Щоб ти знав, що в судом не жартують!
Христос: Мені і колюки на голову клали,
І били буками і на хресті розіпняли,
За правду мучили мене —
Я не боюсь того.
Судця: Чи маэш хату ти?
Христос: Ні, я іі не маю.
Брати мені помешкана дають
Куди я не прийду.
Судця: Брати! А скількиж в тебе іх?
Христос: Рахунку ім нема,
Усі борці за правду і свободу.
Судця: Знов крутиш ти! Чи маэш ти роботу?
Христос: Ні, ні звірі, ні пташки, ні риби не орють,
Не сіють і не жнуть, але отець небесний
Живить іх всіх. Чи гірші ми від птахів?
Робота э омана сего сьвіта,
Коли богач, не роблючи нічого, а раюэ,
А наймит працею не тоден доробитись,
То краще згинути без праці і на волі,
Ніж впасти під ярмом раба.
Судця: Я бачу що ти член I. W. W.! . . .
Чи маэш пятку ти?
Христос: Ні, ні пяток, ні десяток,
Ні цента я не маю при собі;
Народови не треба сего ошуканьства,
Ми маэмо всі рівно працювати
І рівно всім добром ділитись між собою
По рівному, не скривдивши нікого.
Судця: Ага! . . Так от за волоцюгство
Даю тобі на 30 днів тяжкого криміналу.
І постарайсь найти в той час роботу,
Бо як не знайдеш, ще на 60 днів
Дістанеш ся до копалень желіза.
Але тебе ми жалко, Назарею.
Тепер ми з Мексикою хочем воюватись,
Та війська брак, як хочеш увільнитись
Від всякого арешту, запишись
До війська й послужи
На славу бога і добра країни.
Христос: Ні, звели замкнути до вязниці мене,
Я божого закону не поломлю.
Війна э морд і богови противна. . .
Судця: Гей, вартові! замкніть сего лайдака.
За волоцюгство всипати йому
Три тузіни гумових нагаів!
(Христа виводять дозарці).

о. Прокопупій.

ДЕ Э ХРИСТОС.

"Христос умер, Христос воскрес, і полетів до неба,"
Так учать нас попи і віримо ми так.
Нам доказів про те усе не треба,
Сушити голови собі не буде, сли простак.
А він не залетів у безвісти всесьвіту,
Він все межи людьми так ходить, як ходив:
З засмученим чолом, а грязотою у грудях,
І згоду між людьми так ширить, як ширив.
Там де народ у майнах пропадаэ,
Де гине в фабриках, на морі і в лісах,
І богови гроша в офіру геть складаэ
Житэ своэ в завчасних могилках, —
Там э Христос. З палючими очима,
З блідим чолом навчаэ він рабів,
Що смертю э для них гіньба за долярами,
Що в братській эдности спасеня наймитів.

о. Прокопупій.

МОЯ СМЕРТЬ.

Прийшла смерть моя, легке точить ся. . .
Ти мори, моро, коли хочеть ся.
Я віддам землі всі кістки мої,
А на сьвіт пущу лиш щілки мої.
Не умруть вони: кажна щілочка
Полетить жива, як та пчілочка;
Полетить жива і покотить ся,
В сотні тисячі переплодить ся.
І я знов живий світ огляду,
Смерти першоі не пригадую.
— — — — — —
Прийде друга смерть — світ счорніэть ся,
Земля вся в снігу забіліэть ся.
І весь світ мара зморить голодом
І щілки мої сціпить холодом.
Але холод той не убэ житя,
Перейдуть віки, ожиэ дитя.
Перейдуть віки, світ завалить ся,
Вогнем сто вогнем весь розпалить ся.
І снігы тогді пасом кинуть ся
І щілки мої знов прокинуть ся.
І щілки мої знов прокинуть ся,
Найдуть землю знов, знову кинуть ся.
Найдуть землю знов, знову кинуть ся,
В сотни душ живих перекинуть ся.
І піде житя знов драбиною
І я вигляну знов дитиною.
А ти ждеш маро. легке точить ся,
Ти не жди, мори, коли хочеть ся.
Місяць, рік піждем — що уводити,
Трудно думи всі разом сплодити,
Трудно думи всі разом сплодити,
Чогож ждеш маро. що уводити.

ХРЕСТІТЬ.

Чесний отче Прокопупій,
Я діякон молю вас,
Ви мабуть родом з Рассэі
І ось чим звіщую вас:

Ог велика та цариця,
Що то з роду Романова,
Збираэ ся породити
Ще другого Дурманова.
Бо сей якийсь слабовитий,
Мабуть скоро здохне,
А цариця мабуть скоро
З новим таким рохне.
Се я тому вам віщую,
Бо ж ви з того краю,
А я собі дяк австрійський
Й русских прав не знаю.
І ви мабуть вже хрестили
Русскі дурманята,
Тай знаэте кілько від них
За хрест гроший брати.
Я діякон вже пристану
На ціну найнизшу,
Може колись й я в дурманція
Візьму рангу висшу.
Лише отче не забудьте
З собов бомбу. . . взяти,
Як не схотять заплатити,
Будем іх стріляти.

Діякон.

"Робочий Народ",

орган української соціялдемократії в Канаді та Злучених Державах, виходить що тижня в Вінніпегу (в Канаді). Річна передплата виносить 2 доляри.

Адреса:

"Robotchyj Narod," Winnipeg, Man., Box 3542 (Sta. B.), Canada

"Гайдамаки",

часопись для українського робочого народу в Америці, виходить 2 рази в місяць в Новім Йорку (в Сполучених Державах). Річна передплата виносить 1.50 дол. Адреса:

"Haydamaka," New York, N. Y., 639 E., 11 Str., U. S. of America.

Від нового року "Гайдамаки" будуть виходити що тижня.

УКРАЇНСЬКА ПРЕСА В КАНАДІ.

ПРИГОДА КАДИЛЬНИКА.

Раз Кадильник круторогий
В біблію забрав ся,
І в кавалках "релігійних"
Собі розглядав ся,
Як цар Давид із чужою
Жінкою любив ся,
А Соломон як той бугай,
З сотками водив ся
Цариць всяких. А як почав
"Пісню над піснями", —
Здусив його слуга божий
Між палітурками
Тай вискочив на біблію
З обома ногами:
— "Попрацай ся, вражий сину,
"З хвостом і рогами!
"Не будеш ти висьмівати
"Усі наші блуди,
"Не будуть нас проклинати
"Та ганити люди!"
Та Кадильник не злякав ся
Кадити він вміэ,
Як потис го дуще попик,
А той як повіяв
Кадом-Чадом попід ніс
Грубому попови,
Аж той зомлів, і лишив ся
Кадильник на волі.

о. Прокопупій.

ДОБРИЙ КАТОЛИК.

Піп: Слухай, Іване! Стережи ся горівки, бо се найбільший неприятель чоловіка.

Іван: Алеж письмо сьвяте каже нам преціиь любити наших неприятелів.

С. Руданський.

ГОСПОДЬ ДАВ.

Пішов козак молодий
В далеку дорогу,
Кинув жінку молоду,
Та хату убогу.
Повертаэ за сім літ,
Хату оглядаэ,
Дивуэть ся сам собі,
Хати не пізнаэ:
Його хата як вінок, —
Новенька, біленька. . .
— "А звідки то, — запитав, —
Голубко сивенька."
"Та то, — Каже, — Господь дав
За твою дорогу!"
Козак шапку підіймяв:
— "Слава, — каже, — Богу."
Входить в хату; скрізь лавки
І столи хороші,
А на столах і лавках
Валяють ся гроші.
Козак глянув навкруги
Жінку обіймаэ,
Поцілував кілька раз,
— "Звідки то!" питаэ.
"І то, каже, — Господь дав
За твою дорогу!"
Козак хрест сьвятий поклав:
— "Слава, — каже, — Богу."
Коли гляне у куток, —
Аж дітий копиця:
— "А то звідки!" — "Господь
дав!"
Каже молодиця.
А той носом покрутив
— "Добрий, — каже, — тато!
Але, — каже, — на сей раз
Порав ся богато!"

ПЯНИЙ.

Хапаючись плота, йшов пяний
до дому,
Крок впаде, крок встане, і клине Рудому;
Шапку згубив, люлька впада, в
роті повно піни,
Добивсь в хату, жінку сварить,
показуэ міни.
Діти кричать, жінка плаче і го
проклинаэ:
"Тось упив ся, як та свиня, що
стиду не маэ!"
Тут чоловік образив ся:—"Брешеш, ти погана!
Жадна свиня не була ще так,
як ось я пяна."

Джян.

В ТЕАТРІ.

Мати: Слухай Зосю, се штука дуже неморальна, ходім звідси.

Зося (що хоче бачити сю штуку каже): Алеж мамцю, як вийдемо, то люди подумають, що ми се зрозуміли.

З Клевеленд, Огайо.

Доки ще нам брати милі
В темноті сидіти?
Пірвім пута і кайдани,
Ми-ж вольнії діти.
Ми з куті кайданами,
Себто темнотою,
І тому то пани шляхта
Звуть нас голотою.
Нам лиш треба товариші
Взятись до роботи,
Просьвітою панів й попів
Зможем побороти.
Ані пани, ні попівство
Не зроблять нич нині,
Тілько эдність і просьвіта
Дадять їм по спині.
Під прапор лише червоний
Разом ся гуртуймо,
Бо в нім лише наша сила,
Й будучність будуймо.
А як прийде піп до хати,
Буком виганяймо,
А за се на фонд "Кадила"
Доляри збираймо.

Стефан Модний.

Послідний ратунок.

Мужик: Не знати, що се може бути, стара, що наші льошки сего року не грубнуть. Треба хіба піти порадитись до эгомосця, чи як ти кажеш. . .

В РАЮ.

Сьвятий Петро до робітника: — Чоловічо добрий, нема для тебе місця в раю, бо ти обдертий і пани будуть бридитись тобою.

Робітник: А хай то грім трісне, і на землі через панів нема житя, і в раю нема.

УКРАЇНСЬКА ПРЕСА В КАНАДІ.

Допись з Детроїт, Міч.

Недавно тут відбулось "посьвэнцэнэ косьцьола сьвэнтего Яцка". На сю урочистісь прибули всі польські війська з Америки. По урочистости відбувалась в галі сьвятої Ядвіги урочиста забава.

Один генерал від сего відважного польського війська, вертав пізно ночию з того балю трохи підпитий. Коли стало йому за тяжко, він спер ся під телэграфічний слуп і почав трохи надкидати. Звичайно при такій роботі чоловік з "призмиости" замикаэ очи, щоби лекше йшло. Коли і наш генерал замкнув очи також, з сусідної хати підбіг до него малецький кудлатий песик і став оглядати "екзецирку" польского генерала. Коли генералови стало вже лекше, він отворив очи, і скрикнув: На бога сьвэнтего"! а се що такого? Памятаю добре як пивим віску і пиво, в галі сьвэнтей Ядвіги, але коли я того песика зів, то сего вже не памятаю. . .

Очевидець.

НА СЕЛІ.

— Де булисьте куме Гавридо?

Та на ярмарку, бачите. Кажу вам було такої гарної худоби, лише вас не було.

ЧУДА.

Наш біскуп питаэсь при іспиті одного богослова, як він розуміэ чудо. Богослов відповів, що в ніякі чуда не вірить.

— Як то? — обурив ся біскуп — то ти не віриш сину в чуда? А як нагдеш випадок, коли впадеш з високої камениці і встанеш здоровий?

— О, то звичайний траф. . . каже богослов.

Біскуп думаэ, думаэ, а відтак знова питаэ:

— Ну, а як притрафить ся тобі таке саме другий раз: Чи і се назвеш трафом!

— Се вже щастэ, — каже богослов.

Біскуп роззлощений:

— Але те саме стало ся третий раз! Сеж вже преціль мусить бути чудо!?!

— Ні, се вже призвичаэнэ, — каже богослов.

ЧИ НЕПРАВДА.

Чому католики приступають лиш раз в рік до сьвятого причастія?

Тому, що піп не даэ з чаші богато алькоголю; якби чаша була для одного, а до того ще повна, то вони причащалибись щодня.

Чому попи не кажуть своїм вірним бойкотувати алькоголь?

Тому, що без сего средства вони не малиби царства на землі.

Як. Дерк.

У ЛІКАРЯ.

Лікар: Можу вас вилічити з сего через операцію, але мушу вас до сего перше заморити.

— Добре, каже хорий і витягаэ пулярес з грішми.

Лікар: О, ні, заплатите по операції, не треба тепер.

Хорий: Я не хочу вам платити тепер, хочу порахувати лише гроші перед операціэю і заморенэм.

ЩО ЗНАЧИТЬ СВІЙ.

Хлопець: Містер полісман, якийсь чоловік вже годину бэ ся з моїм татом.

Полісман: Чомуж ти скорше про се не доніс мені?

Хлопець: О, бо до послідньої хвилі, мому татови йшло добре.

Хто не любить сьпіву, жінки і
вина,
Той проживе без клопоту все
своэ житя.

ЖАРТОВЛИВІ КАВАЛЭРИ.

Жаба до сорок (які беруть ся її їсти): Гей, хлопці, лишіть же вже! пожартувалисьте трохи і досить з вас.

Позір колядники!

Позаяк зближаэть ся час, в котрім наш нарід звик колядувати вечерами, тому не зашкодить вивчити ся сю колядку з найновійших часів.

На нуту з польської "Люлай же Эзуню" . . .

(З діл отця Держируки в Скрентон, Па.)

Люляй-же Лілюсю, люляй-же
люляй,
А ти ю "докторцю" з плачу
утуляй.
Цить, цить, цить, хай засне
Серденько зломане;
Глянь як оно рветь ся
Ніби скажене.
Люляй-же Лілюсю люляй же-
люляй,
А ти ю "Волдзуню" з плачу
утуляй.
Дам я Лілюсэнці милих слів
кілька,
Телэфоном й листом десь з
понеділка.
Люляй-же Лілюсю, люляй-же
люляй,
Тисячий долярів в мене не
жадай.
Піду я з Лілюсев в суд й не
загину,
Там скажу про "любов" і ії
дитину.
Люляй-же Лілюсю, люляй-же
люляй,
А ти ю Івасю з плачу утуляй..

(Далі буде по судовій розправі).

Ново-союзовець.

ПОПІВСЬКИЙ СОЙМ.

Стрінули ся три попиці
Й стали говорити,
В який би то спосіб дальше
Людий туманити.
Гей. . пропадем, перший каже;
Й щось почав думати. . .
—"Тре нам більше всіх баранів
Ще пеклом страхати."
Другий на те: — "Та се добре,
Але бач не нині,
Сесе було для них страшне
Давно, в старовині.
Нині бачте, вже прозріли
Сі великі маси,
Й вони знають, що ми отці
Не з їхньої кляси.
Всі вчепили ся просьвіти
І лиш доріконть,
Що із наших забобонів
Нічого не мають.
Ми ж візьмім ся всіх баранів
Ліпше туманити,
А ручу вам, всім нам буде
В сьвіті добре жити."
А я чув всі сі, наради
І дивно ми стало,
Як мя' вздріли чорні круки
Тай в крик: — „Все пропало!"

Филядельфія, Па. І. М. Г.

БІГМЕ ПРАВДА.

Пан редактор від консервативної газети в Виніпегу, сказав редакторови від ліберальної газети, що він э лайдак. Тоді редактор ліберальної газети, щоб ся відвдячити консервативному "пэкнем за надобне", назвав його шубравцем. Се э перший випадок між нашими редакторами, де оба вони сказали собі правду в очи.

ПОСЛУХАЙТЕ І .ЗРОВІТЬ ТАК.

Хто в сім сьвіті ярмо несе,
Ким завсігди, нужда трясе,
А звеселить хоче хату,
Хай шле лиш нам передплату.
Хай, долари в лист пакуэ,
Й до "Кадила" адресуэ,
Та напише: За сі гроші,
О "Кадило" на рік прошу.
А хто долю лішшу маэ,
Їсть все лінше й випиваэ,
Все здоровий і хороший,
Не э ніколи без гроший, —
Хай теж дуже ся не скупить,
А "Кадило" на рік купить.
А за сесе вір-ми друже,
Насьмієш ся нераз дуже.

Джан.

ПІП НА КАЗАНЮ.

Піп побачивши, що нарід чимраз менче кидаэ в скарбонку, щоби показати, що він не жиэ за людський гріш як нероба, виліз на амвону і говорить казанэ: О, Боже! Не хочу довше жити між сев голотов, — візьми мене до себе. В той час відірвав ся від стелі кавалок зігнилої глини і паде попови на голову. . . а піп в крик: Ох, Боже! чи-ж не розумієш ся на жартах слуг твоіх! . .

ВИДІВ ДУШУ.

— Так мої дітоньки, — кінчив піп в школі виклад о души, — душа э невидима. . .

— Прошу эгомосця, — вириваэ ся один хлопчина, що мешкав в сусідстві з попом — я видів душу.

— Що ти плетеш, дитинко!

— бігме, — каже хлопчина. Я стояв вчера в ночи на подвірю і видівим, як эгомосць випускали через вікно якусь білу особу і казали: "Йди, йди душечко вже до дому, а приходи знов завтра. . .

— Тихо будь, смаркачу один! — крикнув на хлопчину "слуга божий."

Попи майже всі йдуть до неба, але лиш тоді, як вмирають в колисці.

В ВЕНКУВЕРІ.

Робітник до властителя помешкання:

— Адеж пане! через суфіт капаэ мені вода до хати.

Властитель: От тобі маэш, а ви хотілиб за 25 дол. місячного ренту, щоби вам пиво капало!

ОТ ТОБІ ЛИЦЕ.

— Що в тобов э Ильку, що так сьмієш ся до розпуку!

— А, з Павла, прошу ласки пана, бо рука мусить му дуже напіти.

— Чому-ж так!

— А-в-о-о, що тільки витяв мене два рази в морду, ха, ха, ха, . .

ЯК ГОВОРЯТЬ ВЕНКУВЕРСЬКІ ПАТРІОТИ.

Перед концертом, який мав відбутись 22 падолиста, один патріот говорить до другого:

"Сей, Джан, підіть до штору і заорделюйте на завтра два кейси води, а одну баксу оранджес, але скажіть йому, що як ми не зюзуэмо, то маэ приймити бек. Я думаю, що на штард сего нам вистарчить".

І що ви думаэте людоньки, що ви українські патріоти!

Інтернаціоналіст.

Неприятель курий.

Учитель: Скажи мені Пилипку, хто э набільший неприятелем курий!

Пилип мовчить.

Учитель (злий): Ну, то хто зідаэ найбільше курий!

Пилип (втішно): Кождий ксьондз, просю пана.

"ВІЧ БОЖИЙ"
польський гумористично-сатиристичний тижневик. Пренумерата $1.50 на рік. (В Канаді $2.00)
Пишіть на адресу:
"Bicz Bozy"
969 Milwaukee Ave. K.
CHICAGO, ILL.

The Ruthenian British Columbia Information Bureau

РУСЬКЕ ІНФОРМАЦІЙНЕ ВЮРО
про
Британську Колюмбію.
Під управою П. К. Почтарь.

Коли хочете переїхати фармерувати до теплої Британської Колюмбії, де так як і в старім краю ростут овочі, де майже нема зими і де на 5-ох акрах лекше жити ніж у Саскачевані на 160, — то запитайтесь у нас про потрібні інформації.

Коли хочете роботи, то знайте, що в Британській Колюмбії роботи кінчать ся вж перед Різдвом, а починають ся уже в лютім А по майнах і в лісах роботи не спиняють ся і в зимі. Робота тут поплатніша і поводять ся з робітниками чемніше.

МИ

ПРОДАЭМО шіфкарти на ріжні лінії корабельні до старого краю і з краю до Канади на найлішші і найскорші кораблі.

ПЕРЕПРОВАДЖУЭМО всякі справи адвокатські у всіх судах цивільних і карних, так в старому краю як і в Канаді, справи спадкові процесові і військові.

РОБИМО повномочія, контракти купня і продажі акта даровизни, скрипта довжні і инші документа, лэгалізовані через Ц. і К. конзулят.

СТЯГАЭМО довги спадки, а також продаэмо добре і скоро маэтки тут і в старому краю.

ПРОДАЭМО, купуэмо і міняэмо реальности. лоти і фарми в місті і на провінції.

ВИСИЛАЭМО гроші ві всі части сьвіта, скоро і безпечно.

ХТО хоче продати свою фарму скоро і добре, цекаэ зараз пришле докладний опис і ціну.

ПОЗИЧАЭМО гроші на фарми і доми в місті і на провінції.

АСЕКУРУЭМО від огню, випадків і на житэ.

ЗА ВСІ справи перепроваджені в нашій канцелярії гарантуэмо.

Нашими адвокатами э:
Шульц, Скат і Гудстон,

У ВСІХ справах і клопотах Ваших пишіт і приходіть на адресу:

The Ruthenian B. C. Information Bureau.
Room 12, 208 Hastings Street East. Vancouver, B. C.

ШІФКАРТИ ДО КРАЮ!

Краяни! Як ідете до краю сеі осени, не забудьте зайти до нас по шіфкарту. У нас можна купити шіфкарту до краю на всі лінії і також можна їхати через Канаду або Ню-Йорк.

Ми продаэмо шіфкарти з **Ванкуверу** до **Кракова, Львова, Черновець, Тарнополя.**

Як гроші маэте і хочете тут змінати, то ми вам змінаэмо і беремо лиш два цента від доляра змінного, се з знижена ціна для тих людий, що у нас беруть шіфкарти, Як не хочете в собов нести гроші, то ми вам пішлемо так, що сами відберете, як прийдете до Краю.

Наша спілка вже провадить інтерес через 26 років і тепер зістала інкорпорована так, що э одна з найбезпечнійших офісів в Канаді.

Офіс отворений що дня від 9 до 6, а в суботу від 9 рано до 7 вечером.

D. E. BROWN, HOPE & MACAULAY, LTD.
GENERAL RAILWAY AND STEAMSHIP AGENTS
102 MAIN STREET.
A. O. Hirschfeld, Mgr. Foreign Dept. Tel. Sey. 1948.
Head Office: 585-587-589 Granville Street. Tel. Sey. 1887.

J. Whitworth, 1743 Broadway E. Phone: Fair. 1468L. — Vancouver: Phone. High. 140. Victoria: Phone 5219-R-2. — D. Stewart, 1022 Bank St. Victoria, B. C.

WHITWORTH & STEWART
Фабриканти
Памятників, пивниць, углових каменів, і т. д.
обчисляэмо будівляні роботи. — тутешний і заграничний граніт і мармур.
Доставляэмо до всіх частий Канади
Наші офіси і робітні:
Cor. Harris & Seymour Sts. .... Vancouver, B. C.
Cor. Richmond Ave. & Lonsdale Rd. .... Victoria, B. C.
Наші представителі до вашої услуги кождого часу.

КАДИЛО

The Canadian-Ruthenian Humoristic Gazette

Рік. I. Ч. 9-10. I-го Січня 1914р. VANCOUVER, B. C., JANUARY 1, 1914 NO. 9-10. VOL. I.

РІЗДВЯНА ДУМА.

Минаэ рік, проклятий рік,
Ввесь сьвіт у крові потопаэ,
Мов озвірілий, чоловік
Дни дному муки доливаэ.

Там плач сиріт і стогін вдів
Увесь Балкан переповнили,
А в Мексико від куль борців
Валять ся трупи сполотнілі.

В Америці эдиха народ
Без праці в голодових муках,
І людських хартія свобод.
Як корисна, то тільки дукам.

Нема куточка на землі,
Деб людий люде не дусили,
Деб темні ті брати малі
Від більших, Мудрих не терпіли.

Багнет, кайдани і нагай,
Як троіця сьвята, панують,
У людожерстві кождий край
Один на другім ся взоруэ.

І ось в гризотах і борні
Зачули ми: "Різдво находе!"
І сьміх зкривив уста мені,
І думка геть далеко броде.

Різдво! Різдво! великий день,
Коли люба, у сьвіт зявилась,
Коли уперше всім рабам
Надія волі заяріла.

"Любітесь, люде, як брати,
"Житэ віддай за брата, брате,
"Утріте сльози сироті,
"Маэтки спільно порівняйте,"

Так бог сказав нам, що родивсь
Від непорочної Марії. . .
Гей, чоловіче, схаменись!
Колиж здійсниш ти божі мрії!

о. Проколупій.